

TEROR NA JIHOZÁPADNÍ MORAVĚ

Sepsal učitel Němec z Říмова - do Kroniky Horácka poskytl Josef Hruža

Žádný kraj v našem státě neprožíval od začátku roku 1951 tak úděsné období jako jihozápadní část Moravy kolem Moravských Budějovic a Třebíče. Tuto oblast měla naše Státní bezpečnost se svými sovětskými učiteli za místo, na kterém se v této době začne uskutečňovat akce, kterou sami její podněcovatelé nazvali příznačným jménem TEROR.

Podle známé poučky J.V. Stalina o budování socialismu za stále zostřujícího třídního boje bylo třeba těmi nejkrutějšími metodami vyvolat všude ovzduší strachu, hrůzy, zastrašit všechny potenciální odpůrce tzv. budování socialismu v naší vlasti.

Toto ovzduší bylo šířeno všemi sdělovacími prostředky, rozhlasem, tiskem, celostátním i krajským filmem i odbornými časopisy. Záminkou k jeho vyvolání měly posloužit zákeřné d'ábelsky inscenované vraždy, kterým v obci Babicích padli za obět' 3 funkcionáři Místního národního výboru. Spáchal je provokatér StB Ladislav Malý, vydávající se za agenta vyslaného „západními imperialistickými silami“. Ten působil na Třebíčsku jako hlavní podněcovatel tzv. trestné činnosti a vystupoval pod jménem kapitán Lád'a.

Méně je již známo, že spolu s Ladislavem Malým jako provokatér působil jiný příslušník StB František Mareček, vystupující pod jménem major Vašek. Ten měl za úkol zakládat tzv. ilegální skupiny v okolí Moravských Budějovic. Spojkou mezi mjr.Vaškem, kapitánem Lád'ou a StB byl vrchní strážmistr Herzig v Okříškách. K němu posílali oba své vzkazy pro své řídicí orgány v jihlavské StB po různých poslech. Těsně před vyvrcholením babických událostí nesl od Malého takový vzkaz Herzigovi také Jindřich Nahodil z Loukovic. Ten dopis, který měl odevzdat Herzigovi, otevřel a přečetl tam, že Malý žádá o další instrukce, jak má postupovat. Dopis byl podepsán slovem Dvojčata. Je jasné, že tato Dvojčata jsou major Vašek a kapitán Lád'a. Strážmistr Herzig nebyl zatčen a ani jeho jméno se ve vyšetřovacích ani soudních spisech babického případu nikde nevyskytuje. Provokatérskou práci druhého z Dvojčat majora Vaška se podařilo osvětlit lesnímu kontroloru Josefu Masaříkovi, který působil v polesí Kosová u Moravských Budějovic a v tzv. skupině Gustava Smetany, byl zatčen a odsouzen na 24 let vězení. Tuto ilegální skupinu z rozkazu svého velitele mjr. Vaška založil Gustav Smetana.

Josef Masařík, tento vynikající pracovník v lesnictví a ve svém zaměstnání až úzkostlivě svědomitý člověk, skromný, neúplatný, přísný a spravedlivý, nesl své odsouzení jako krajně nespravedlivé a po celou dobu ve vyšetřovací vazbě, před státním soudem, ve výkonu trestu a po propuštění z vězení, jak mu jen síly stačily, se bránil a snažil dokazovat svou nevinu.

Již 12. ledna 1966, tedy více než 2 léta před uvolňováním za Pražského jara, podal žádost o obnovu trestního řízení. Po trojím projednání u Krajského soudu v Brně a trojím odvolání u Nejvyššího soudu v Praze, byla jeho žádost o rehabilitaci v roce 1974 definitivně zamítnuta. O tomto jeho boji, o vyšetřování, obžalobě a všech soudních jednáních je potřebné pokud možno stručně podat zprávu.

Masařík byl zatčen 8. května 1951 v Nových Syrovicích, kde bydlel a byl zaměstnán jako účetní v tamním JZD od 1. září 1950, kdy s ním byl rozvázán od Státních lesů na zákrok StB pracovní poměr, což bylo odůvodňováno nepravdivě, že prováděl nepovolenou stavbu vodovodu.

Od prvních chvil jeho vyšetřování bylo proti němu používáno těch nejbrutálnějších vyšetřovacích metod. Jeho vyšetřující referent se mu chlubil, že absolvoval kurs džiu-džicu s vyznamenáním a že jeho facky jsou známy v celém kriminále. Tohoto umění při vyšetřování velmi využíval a Masařík poznal v míře přehojné toto umění. Vyšetřování se opakovalo denně od rána do polední přestávky, pak až do večera a po večerní přestávce dlouho do noci. Pojem času úplně ztratil. Během vyšetřování musel dělat dřepy s předpažováním a počítáním nahlas. Od té doby měl srdeční vadu. Po několika dlouhotrvajících výsleších nesměl v noci spát, ale celou noc po cele chodit.

Po více než čtyřměsíčním nesnesitelném nátlaku, kdy už byl na dně svých sil, doznal, že hostil tzv. majora Vaška a jeho radiotelegrafisty a později jim donášel stravu do houštiny u lesovny k velkému pařezu, ačkoli je nikdy neviděl. Po čase se asi změnil scénář divadla, ke kterému ho jeho vyšetřující referent tím nejbrutálnějším násilím jako jednoho z hlavních herců připravoval. Vyšetřovací protokoly, které podepsal ze strachu, že by ho utýrali, se ztratily a nikdy soudu nebyly dodány. Ve vyšetřování vystřídal Masaříkova referenta jiný, jen o maličko mírnější.

Při obnově trestního řízení konaného v dubnu 1969 u Krajského soudu v Brně toto všechno Masařík uváděl a tento referent se dostavil ke konfrontaci, ale své brutální zacházení s Masaříkem popřel. Hlavní referent, který by ho byl málem utýral, se k řízení nedostavil.

Během vyšetřovací vazby ztratil Masařík 20 kg na váze (76 – 52 kg) při výšce 182 cm a dostal oboustrannou TBC s kavernami jako švestky, jak zjistil úřední lékař při převozu z vyšetřovací vazby do výkonu trestu. Léčení TBC trvalo ve vězení 2 roky.

Jaká byla vlastně Masaříkova trestná činnost? Někdy brzy zjara 1950 přišel do kanceláře polesí Kosová Gustav Smetana, kolář z Litohoře, který se pochlubil, že v čemsi je, ale že nemůže o tom mluvit, protože skládal slavnostní slib a také Masařík aby si to nechal pro sebe. Protože Masařík znal Smetanu, že se rád vychloubá, nepřemýšlel o tom vůbec. Snad někdy za měsíc přišel Smetana znovu se zprávou: „Tak už jsou tady!“ Na otázku, kdože je tady, odpověděl: „No, vysílačka je tu u rybníčka a s vysílačkou major Vašek a s ním 3 radiotelegrafisté, kteří již znají Masaříka, oba kočí, všechny hajné i naše rodiny.“ Prý jsou to agenti ze Západu, kteří odtud budou vysílat zprávy do Anglie. V češtině prý zadrhují, ale mluví perfektně německy, francouzsky a anglicky. Smetanovi Masařík naznačil, že celá záležitost s majorem Vaškem se mu zdá krajně podezřelá. Smetana si to však nedal vymluvit, že prý mjr. Vašek tvrdí, že všechny jeho práce musí pokračovat podle humanitních zásad presidentů Masaryka a Beneše.

Bezprostředně po vyhlášení rozsudku Státním soudem, když se naskytl nestřežený okamžik, Smetana se k Masaříkovi přiblížil a jen tak letmo mu řekl: „Já jsem vás měl poslechnout, všechno to byla jen bouda.“

Vždyť ani mjr. Vašek ani jeho 3 radiotelegrafisté nebyli zatčeni ani souzeni. Když Masařík při krutých výsleších byl obviňován, že mjr. Vaška a jeho radiotelegrafisty hostil, žádal o konfrontaci s nimi. Protože vyšetřující referent hned poznal, že se Masařík dotýká nejchoulostivější okolnosti celého případu a co si o těch provokatérech myslí, aby mu navždy vytloukl z hlavy také myšlenky, uhodil ho do tváře takovou silou, že Masařík měl dlouho tvář jako zmrazenou a v levém uchu mu prorazil bubínek.

Masaříkovi bylo také podezřelé, že major chodí ke Smetanovi docela veřejně, ač Smetana bydlel uprostřed vesnice, těsně vedle velmi živé státní silnice Znojmo – Praha. Odcházel pak zahradou, šel po mezce v polích, rovinou asi 1 km dlouhou do lesa, kde údajně měla být vysílací stanice. Často přijížděl autem, pokaždé jiné značky. Na dotaz Smetanův odpovídal, že auta musí pro jízdy měnit, aby nebyl podezřelý. Nebo o schůzce tzv. štábu vedoucích skupin u Okříšek Smetana vypravoval: „Přijeli tam kamarádi v autech, na motocyklu i na kole. Vozidla stála na úzké okresní silnici a nedaleko odtud v lese nám dával major Vašek instrukce. Po silnici šel četník a nezajímal se ani o vozidla ani o jejich majitele.“ Nebo Smetanovo vypravování o „vysílací stanici“ v polesí Kosová:

„Přišel jsem tam večer. Nejprve mi nasadili na hlavu kuklu, aby prý nebylo slyšet, co mluvím. V kukle byla sluchátka a od nich vedl drát. Pak mě vyzval, abych zavolal určité číslo, že se mi ozve Anglie. Nikdo se však neozval. Musel jsem zavolat určité heslo. Na to jsem slyšel v kukle: Kuš, vole!“

Takovou komedii hrál agent Západu podle humanitních zásad presidentů Masaryka a Beneše s dobrým prostým člověkem, aby ho přivedl až na šibenici.

V Nových Syrovicích Masaříka Smetana navštívil pouze jednou a sice koncem února 1951, přivezl mu na kole prázdné pytle. Při této návštěvě Smetana vyřizoval příkaz majora Vaška, aby hromotlukovi, který ho navštíví a bude se legitimovat, nenápadně ukázal dva nepohodlné členy JZD, že je hromotluk příležitostně zastřelí.

Toto Masařík přirozeně s největší rozhodností odmítl. Zhrozil se tohoto úmyslu majora Vaška, který vlastně podněcoval k vraždě dvou nevinných sociálně nejslabších lidí. Jeden z nich, otec tří nedospělých dětí, byl od narození mrzákem, druhý beznohý invalida, který nad to musel pečovat o dospívajícího syna, rovněž mrzáka. S velkým rozhořčením Masařík Smetanu z domu vykázal.

O založení nějaké protistátní skupiny Masařík tedy nikdy a s nikým neuvažoval, tím méně se Smetanou. Nikdy žádný slib neskládal. Kromě Smetany neznal nikoho z osob, se kterými byl souzen, neznal ani tzv. majora Vaška a jeho radiotelegrafisty. Se Smetanou se vídával jen příležitostně, obyčejně v kanceláři polesí Kosová, když přinesl účet za kolářské práce nebo potřeboval nakoupit dříví z lesa.

Masařík nevěděl vůbec, že nějaké zbraně byly shozeny, kde měly být zakopány a tím méně je kontroloval. Při přelíčení před státním soudem v květnu 1952 při konfrontaci na Masaříkův dotaz Smetana naprosto jasně prohlásil, že Masařík o zbraních nevěděl, což bylo jistě jako závažná věc podle mínění Masaříkova zaprotokolováno. Bylo pro něho překvapující, když v rozsudku státního soudu byl tvrzen pravý opak.

Takto popsals Masařík svou údajnou činnost ve své žádosti o obnovu trestního řízení, kterou podal dne 11. ledna 1966 Krajskému soudu v Brně, tedy plná dvě léta před Pražským jarem a vydáním rehabilitačního zákona v roce 1969.

Dlouholetý boj za jeho pravdu skončil po 9 a půl letech definitivním zamítnutím Nejvyššího soudu 3. září 1975. Než se pokusím vylíčit 9 let dlouhý Masaříkův boj za jeho pravdu a spravedlnost, ještě bych měl znovu charakterizovat jeho hlavní osobní vlastnosti. Charakterizoval bych ho jako fanatika pravdy a spravedlnosti.

Masaříkova žádost o obnovu trestního řízení byla Krajským soudem zamítnuta, protože prý důvody, které v žádosti o obnovu uváděl, nebyly potvrzeny. Samozřejmě se nepotvrdilo, že během vyšetřování bylo použito nějaké násilí. Oba vyšetřovatelé se totiž vyhnuli tomu, aby svědčili před soudem, ale byli „vyslechnuti jen inspekčními orgány ministerstva vnitra“ a shodně uvedli, že vyšetřování bylo vedeno slušně a mělo hladký průběh. Takové svědectví Masařík očekával, ale jako hlavní důvod ke své žádosti uváděl, že jeho činnost, která byla Státním soudem posuzována jako trestný čin velezrady, byla vyvolána (navođena) orgány Bezpečnosti, jmenovitě jejím příslušníkem Františkem Marečkem, který podněcoval tzv. vedoucího skupiny Gustava Smetanu, vydávaje se za „agenta Západu“ s krycím jménem major Vašek.

Mjr. Vašek tedy dával přímé rozkazy k veškeré činnosti a Smetana, který mu bezmezně důvěřoval, jen jeho rozkazy plnil. Vždyť také jen proto, že je „mjr. Vašek vedl po vojenském způsobu a skupina pracovala podle jeho rozkazu, byla souzená jako vojensky organizovaná“.

Také Masaříkovi Smetana vyřizoval „příkaz mjr. Vaška“, aby hromotlukovi, který ho navštíví a bude se legitimovat, nenápadně při schůzi JZD v Nových Syrovicích ukázal určité dva členy družstva a hromotluk je při vhodné příležitosti zastřelí.

O tom, jak Smetana ve vyšetřovací vazbě zjistil, že mjr. Vašek je provokátorem StB, měli u Krajského soudu při projednávání obnovy trestního řízení jako Masaříkem navržený svědkové vypovídat Frant. Kříž z Vrbičan, okr. Litoměřice a Vojtěch Drozd, Ostrava – Zábřeh, kterým se Smetana s tím svěřil, když byl s nimi na jedné cele ve vyšetřovací vazbě v Jihlavě. Křížův dopis o tom, co mu Smetana o odhalení mjr. Vaška vypravoval v doslovném znění Masařík k žádosti připojil.

Křížův dopis – viz str. 9 a 10

Masaříkův návrh na slyšení Františka Kříže a Vojtěcha Drozda Krajský soud v Brně na svém jednání konaném 28. listopadu 1966 zamítl.

Opis dopisu Františka Kříže, Vrbičany č. 15, okr. Litoměřice – paní Kutnarové v Jaroměřicích: „Byl jsem zatčen 8. července 1951 v Jaroměřicích a předán StB v Jihlavě, kde jsem byl vyšetřován, že jsem nechal u nás přespat svého švagra Antonína Plichtu ze Šebkovic a s ním neznámého člověka, který se mně představil jako Ladislav Malý z kraje.

Po výslechu jsem byl dán na celu, kde byl Gustav Smetana, kolář z Litohoře. Po seznámení projevoval velkou radost, že se sešel s krajanem. Když jsem mu řekl, že jsem zajištěn za přespaní svého švagra Plichty, počal hned vypravovat všechno o svém

případu. O tom, že na Mor. Budějovicku byla založena tzv. protistátní skupina. Organizátorem byl příslušník StB, jehož krycí jméno je mjr. Vašek. Jezdil ke Smetanovi pokaždé v jiném autě, jiné značky. Když se ho Smetana ptal, kde bere stále jiné auto, řekl, že tak dělá proto, aby nebylo nápadné, že k němu jezdí stále jeden člověk a proč. Smetana mně řekl, že byl od něho jmenován velitelem tzv. protistátní skupiny na Moravskobudějovicku. Stále varoval, aby skupina pracovala v duchu Masarykových a Benešových zásad, aby se neprozradila. Dostal od něho heslo „Nová doba“ a později „Co dělá den“. Chtěl stále, aby skupina byla vyzbrojena. Později chtěl od Smetany vědět, jaké má skupina zbraně a kde jsou schované, aby mu dal seznam členů, že už to Západ žádá a že to může každou chvíli prasknout. Smetana mu tedy seznam členů dal. Potom už se mjr. Vašek neprojevil k němu v duchu zásad Masarykových a Benešových, ale v duchu zásad „esenbáckých“.

Smetana při výslechu stále zapíral, nechtěl se přiznat, proto ho bili a kopali po celé tři noci po sobě, až se s odpuštěním podělal. To bylo v květnu 1951. Měl klíči vyražené zuby, tři žebra na zádech zlomená, celý dobitý. Lékaře mu nevzali. Třetí noc to už bylo tak hrozné, že myslel, že už to nepřžije. Od večera do rána do něj mlátili, po celé tři dny nedostal jídlo ani napít. K ránu, když to utichlo a ležel na zemi a nejevil známku života, od něj odešli. Měli za to, že je mrtvý. Smetana měl ruce svázané a kožené brýle na očích po celou dobu výprasku. Aby viděl, kde je a jak to vypadá, poodhrnul si s velkou námahou z jednoho oka pásku, zvědavý, kde je. Říkal, že tam bylo krve jako na jatkách. V tom viděl, jak přechází z jedné kanceláře do druhé ten major Vašek, který k němu jezdil a dával mu instrukce, co má skupina dělat. Tu teprve Smetana poznal, že je zbytečné něco dále zapírat, když je to od nich všechno vykonstruováno. Při dalším výslechu se ke všemu přiznal. Pak byl na cele, kde bylo zabílené okno. To si opatrně tak poškrabal, aby malou skulinkou v nátěru viděl na dvůr, kde denně startovala auta. A dvakrát viděl, jak nastupoval do vozu tzv. mjr. Vašek.

Pak mně radil, abych se přiznal ke všemu, i co jsem neučinil, jinak že dopadnu jako on, že je to všechno od nich vykonstruováno. Popsal mi toho konfidenta. Byl středních let, střední postavy, kulatého obličej, světlekaštanových vlasů dozadu sčesaných.

Byl jsem se Smetanou 2 – 3 dny a po celou tu dobu proklínal všechny příslušníky StB v Jihlavě, kteří se k němu chovali hůře než dobytek. Denně vzpomínal na děti, manželku, na nás všechny a prosil mě, abych vám všem, co jste s ním ve spojení, řekl,

jak to bylo a prosí vás za odpuštění, že to není jeho vinou, ale těch zabijáků a zločinců, jakých není na žádné planetě.

To dovede udělat Čech Čechovi a jsou ještě zákonem chráněni, přál bych si, aby byli tito míroví zločinci potrestáni. Taková je linie strany s čistým štítem, co dělají hyeny v lidské podobě – pod dobytek.

Tak nízko klesl český národ, národ Komenského, Palackého – ve 20. století.“

Masaříkův návrh na slyšení Františka Kříže a Vojtěch Drozda Krajský soud v Brně na svém jednání konaném 28. listopadu 1966 zamítl.

Ale velký úspěch Masaříkovu úsilí v objasnění celého případu přece jen toto zasedání přineslo. Tím úspěchem byla zpráva ministerstva vnitra č.j. 0030/St-40-60/čl.35-38/ dodaná jen Krajskému soudu na jeho žádost. Tato zpráva potvrzuje, že na vedoucího skupiny Gustava Smetanu byl napojen orgán Bezpečnosti. Toto potvrzení je tak důležité, že odcituji v plném znění obsah této zprávy, jak je uvedena v usnesení Krajského soudu ze dne 28.11.1966.

„Zmíněná zpráva min. vnitra /čl. 36, 12, 15, 16, 17/ ovšem potvrzuje, že za vedoucího skupiny Gustava Smetanu, s nímž byl v úzkém styku i odsouzený Josef Masařík, byl v září 1950 napojen orgán Bezpečnosti s cílem ověřit činnost skupiny, který nikdy nepodněcoval ovšem k nějaké další činnosti ani k jejími zintenzivnění, naopak před další činností varoval. Napojením pracovníka Bezpečnosti, který z pochopitelných důvodů nutně vystupoval jako zástupce agenta se zahraničí, se podařilo celou skupinu včetně zbraní, během určité doby odhalit. Tato skutečnost je nepochybně novou najevo vyšlou skutečností, která soudu v době původního posouzení případu rozhodně známa nebyla. Přesto tato skutečnost nemůže přivodit povolení obnovy řízení. Trestná činnost ilegální skupiny podle výsledků původního dokazování je vymezena časovým rozpětím „od května 1949 do dubna 1951“. K napojení pracovníka Bezpečnosti na skupinu došlo teprve v září 1950, tedy na první pohled je patrné, že do uvedené doby členové ilegální skupiny plně a bezvýhradně nesou trestní odpovědnost za činnost ve skupině. Stejný závěr platí i pro zbývající dobu asi sedmi měsíců, tj. od září 1950 do dubna 1951. Je totiž potvrzeno, že posláním pracovníka Bezpečnosti, který odhalil další členy skupiny, tedy nikoli provokace např. formou záměrného podněcování nějaké další činnosti, bez vlastní iniciativy členů skupiny. Z těchto důvodů zůstává účast pracovníka Bezpečnosti jako nová najevo vyšlá skutečnost zcela bez vlivu na vlastní dění ilegální skupiny odůvodnit jiné rozhodnutí o vině nebo trestu. Návrh na obnovu řízení byl proto zamítnut.“

Do tohoto usnesení soudu podal Masařík ihned po vyhlášení stížnost, kterou odůvodnil: „Soud 1. stupně se nevypořádal náležitým způsobem s hlavním odůvodněním mého návrhu na obnovu, že totiž šlo o trestnou činnost vyprovokovanou, kontrolovanou. Uvedl jsem, že zahraniční agent, vystupující pod krycím jménem mjr. Vašek, s nímž hlavní pachatel Gustav Smetana byl ve styku, byl ve skutečnosti orgán Státní bezpečnosti. Tato skutečnost byla potvrzena výslechem svědka Františka Marečka.

Svědék Mareček ve své výpovědi před inspekcí ministerstva vnitra na otázku, zda před Smetanou vystupoval jako mjr. Vašek, uvedl, že prý se na tuto okolnost nepamatuje! I při této stylizaci je zřejmo, že užívání tohoto krycího jména svědek nevyklučuje. Ve skutečnosti je naprosto nepravděpodobné, že by si tuto okolnost nepamatoval, když šlo o ilegální skupinu, jejíž dva členové byli popraveni.

Svědék Mareček dále uvádí, že jeho funkce byla čistě kontrolní a že ve skupině byl zapojen někdy od podzimu 1950, tedy ještě počátek zapojení svědek neuvádí, ačkoliv by se dalo zjistit, kdy od svého nadřízeného dostal rozkaz, aby se do skupiny zapojil. Na jiném místě své výpovědi uvádí, že nezná jméno agenta, který řídil činnost ilegální skupiny, a on že prakticky před Smetanou vystupoval jako jeho zástupce. Lze si ovšem těžko představit, že někdo, kdo vystupuje jako zástupce zahraničního agenta, by nebyl dával Smetanovi žádné instrukce a příkazy. Výpověď svědka Marečka je také v rozporu s obsahem trestního spisu se Smetanovou skupinou. V tomto spisu se vyskytuje několik jmen cizích agentů a jsou uvedena ve fotodokumentaci. Není tedy pravda, že by nebyl zjistil tento svědek jméno agenta.

Smetana, s nímž jediným byl Masařík ve styku, tvrdil, že už v r. 1949 byl ve styku s agentem, který používal krycího jména „major“. Také rozsudek Státního soudu v Brně tuto okolnost zjišťuje. Není tedy pravdivé tvrzení Františka Marečka, který tvrdí, že byl zapojen do této skupiny až od podzimu 1950.

Z toho všeho je zřejmé, že Krajský soud v Brně měl vyhovět Masaříkovu návrhu, aby František Mareček, tj. mjr. Vašek, byl slyšen jako svědek před Krajským soudem v Brně, neboť výpověď složená před inspekcí ministerstva vnitra není pod sankcí svědeckou. Je tedy velmi pravděpodobné, že při výslechu před soudem, u něhož je možnost klást otázky, by se svědek Mareček na důležité okolnosti upamatoval.

Krajský soud nevyhověl také Masaříkovu návrhu na slyšení svědků Františka Kříže a Vojtěcha Drozda o tom, jak Smetana v jednom příslušníkovi bezpečně poznal domnělého mjr. Vaška. Právě tak nevyhověl návrhu, aby jako svědek byl slyšen Ed. Povolný z Horní Cerekve, který mohl dosvědčit, v jakém stavu se Masařík vracíval od

výslechů. Nebyl schopen chůze, často ho přinášeli. Z těchto důvodů podal Masařík stížnost Nejvyššímu soudu, aby zamítavé rozhodnutí Krajského soudu bylo zrušeno a návrhu na obnovu trestního řízení bylo vyhověno.

Nejvyšší soud v Praze skutečně zamítavé rozhodnutí Krajského soudu zrušil a uložil Krajskému soudu návrh znovu projednat. Jako důvod svého rozhodnutí uvádí, že Masařík byl vzat do vazby 8. května 1951, ale protokol o jeho prvním výslechu byl založen ve vyšetřovacím svazku až s datem 13. října 1951. Z dalších spisů vyplývá, že byl vyslýchán již před tímto datem a že protokoly z těchto výslechů na StB byly Krajskému soudu dodány. Také chybějící protokoly Gustava Smetany bude nutno si vyžádat, protože Smetana s Masaříkem se vzájemně usvědčují. Smetanovy protokoly chybí od 4. května 1951 do ledna 1952!

Jak jsem na předešlých stránkách vylíčil, doba 5 měsíců po zatčení Masaříkově byla pro něho obdobím nejkřutějšího fyzického i duševního nátlaku a Masařík byl přesvědčen, že právě protokoly z těchto výslechů se ztratily, protože jsou tam zaprotokolována taková přiznání k činnosti, které se nedopustil, jako např. že hostil mjr. Vaška a jeho radiotelegrafisty a nosil jim jídlo do jejich úkrytu, přiznání vynucená strachem, že bude utýrán. Pro tytéž důvody se určitě „ztratily“ také vyšetřovací protokoly Gustava Smetany vynucované ještě surovějším útrpným právem než bylo u Masaříka po dobu plných osmi měsíců.

Přesto však rozhodnutím Nejvyššího soudu o novém projednání žádosti o obnovu mohl být Masařík jen částečně spokojen, protože náš nejvyšší orgán vůbec nezaujal stanovisko k té části zprávy inspekční komise ministerstva vnitra, která přiznává, že v září 1950 byl na vedoucího skupiny Smetanu napojen orgán Bezpečnosti Fr. Mareček. Na Masaříkův návrh, aby Frant. Mareček byl slyšen jako svědek před Krajským soudem a tím jeho výpověď byla pod sankcí svědeckou, Nejvyšší soud nepřistoupil, ale plně uznal za pravdivou rozporuplnou zprávu inspekční komise ministerstva vnitra. O Masaříkově žádosti o obnovu řízení, která podle rozhodnutí Nejvyššího soudu měla být Krajským soudem znovu projednaná, v roce 1967 rozhodováno nebylo, a proto jeho žádost přešla do řízení podle zákona o soudní rehabilitaci.

Po vydání tohoto zákona 1.srpna 1968 zasvitla Masaříkovi i všem odsouzeným z babických případů velká naděje, že celý případ bude pravdivě a spravedlivě projednán. Všichni odsouzení z něho si podali žádost o rehabilitaci a domáhali se hlavně očištění své cti. K projednání případu byl ustanoven 3 členný senát, jehož předsednictvím byl pověřen Dr. Cink. Ten svým seriózním jednáním a nejpřímnější

snahou osvětlit pravdivě celou záležitost, získal naprostou důvěru všech, kteří byli v tomto případě souzeni.

Ve dnech 21. a 22. dubna a 26. a 27. května 1969 se konalo rehabilitační řízení Smetanovy skupiny. Při něm Masaříkem navržený svědkové František Kříž a Vojtěch Drozd vypovídali o tom, jak Gustav Smetana na cele ve věznici v Jihlavě jim vypravoval o tom, že bezpečně poznal v jednom příslušníkovi StB tzv. majora Vaška, který se vydával za agenta Západu a svými příkazy pod vojenskou poslušností naváděl Smetanu k trestní činnosti.

Rehabilitační senát po provedení všech důkazů uznával všechny námitky proti rozsudku Státního soudu ze dne 21.5.1952 za plně oprávněné.

Všichni odsouzení ze Smetanova případu s velkými nadějemi očekávali konečné rozhodnutí rehabilitačního senátu, které mělo být vyhlášeno v srpnu 1969. K němu však již nedošlo, protože rehabilitační senát byl rozpuštěn.

Členy všech těchto senátů byli starší zkušení právníci s dlouholetou soudní praxí, kteří s velkou svědomitostí se snažili projednat všechny případy odsouzených z padesátých let při přísném zachování zákonnosti. Při tom samozřejmě docházelo k odhalování nezákonné činnosti bezpečnostních i soudních orgánů.

Aby tomu při postupující „normalizaci“ bylo zabráněno, byly tyto „kontrarevoluční a antisocialistické senáty“ rozpuštěny a pro další projednávání soudních rehabilitací podle novely tohoto zákona č. 70/70, ustanoveny senáty nové, složené z těch nejspolehlivějších kádrů, aby byla jistota, že v dosavadní destruktivní praxi nebude pokračováno. A tak tyto nové senáty zahájily vlastně rehabilitaci činnosti vyšetřujících orgánů StB a Státních soudů z padesátých let. Za těchto okolností bylo jasné, že je konec nadějím všech nevinně odsouzených, že jejich jména budou očištěna.

Všichni žadatelé o soudní rehabilitaci byli předvoláni k předsedům nových senátů, seznámeni s novelou rehabilitačního zákona a vlastně jim bylo oznámeno, že nemají naději na úspěšné projednání svých žádostí. Nezbylo jim tedy než své žádosti odvolat, jestliže se chtěli vyhnout zbytečným výdajům za neúspěšné projednávání rehabilitačních řízení.

Protože byli přesvědčeni a měli důkazy, že činnost tzv. skupiny vedené Gustavem Smetanou byla vyprovokována orgány StB, na dalším projednávání svých žádostí trvali Albína Suchnová za zemřelého manžela Karla, Jaroslav Melkus za svého popraveného otce Jaroslava Melkuse, P. Jan Podveský a samozřejmě velký bojovník za spravedlnost Josef Masařík. Na veřejném zasedání konaném 24. dubna 1974 zrušil soud rozsudek

ohledně obviněného P. Jana Podveského po jeho věrohodné a úspěšné obhajobě. Návrhy Albíny Suchanové, Jaroslava Melkuse a Josefa Masaříka zamítl.

Důvody: Masařík se stýkal se Smetanou, vyšetřovatelé (Juračka a další) byli slušní, mjr. Vašek jen kontroloval činnost skupiny. Všechno bylo náležitě objasněno, a proto nebylo třeba ani opatřovat další protokoly o výpovědích Josefa Masaříka a odstraňovat podružné rozpory.

Nejvyšší soud, ke kterému se po tomto zamítavém rozhodnutí Masařík znovu odvolal, protože Krajský soud se neřídil jeho pokynem a neopatřil si všechny zápisy o výpovědích jeho a Gustava Smetany, opět uznal 14.8.1974 Masaříkovu stížnost za oprávněnou a Krajskému soudu svým rozhodnutím znovu uložil jeho požadavku vyhovět a vše znovu projednat.

Tomu Krajský soud vyhověl na svém jednání 16.6. 1975 a opět uznal Masaříkův návrh nedůvodný. Podle jeho vyjádření se snažil opatřit chybějící vyšetřovací protokoly jeho i Smetanovy, ale podle zprávy KS SNB v Brně se požadované zápisy nepodařilo nikde zjistit ani opatřit. Na základě zbývajících protokolů dospěl k závěru, že není důvod na původním odsouzení cokoliv měnit nebo rozsudek zrušit.

Proti tomuto rozhodnutí Masařík podal opět stížnost k Nejvyššímu soudu, který však ji 3. září 1975 zamítl jako nedůvodnou.

Tímto zamítnutím Masaříkovy stížnosti Nejvyšším soudem, proti kterému nebylo odvolání, skončil jeho devítiletý spor za jeho pravdu a osobní čest. Tento zápas však nepovažoval za prohraný, i když nedosáhl své osobní rehabilitace. Podařila se mu však velmi důležitá věc. Vyšetřující komise ministerstva vnitra musela přiznat, že orgán StB byl nasazen na vedoucího skupiny G. Smetanu. Od září 1950 měl prý ověřovat činnost skupiny. Určení této doby je příliš průzračné účelové tvrzení, k němuž se inspekční orgány min. vnitra uchýlily, aby tak krátká doba poněkud věrohodněji potvrdovala kontrolní činnost Fr. Marečka ve skupině. Podle Masaříkova vědomí však tato činnost trvala rozhodně déle než rok a spočívala v tom, že mjr. Vašek svými vojenskými rozkazy, které udílel Smetanovi, celou skupinu řídil a naváděl k činnosti. Smetana pro svou primitivnost a neopatrnost jednání nebyl schopen zorganizovat a sám vést 32 člennou ilegální skupinu. Byl totiž prostoduchý, jeho sebevědomí však velmi vzrostlo, když byl „majorem západní výzvědné služby“ jmenován velitelem ilegálních skupin na Moravskobudějovicku, Dačicku a Znojemsku. Svému majorovi se za to odměňoval bezmeznou důvěrou a naprostou poslušností v plnění jeho vojenských příkazů.

Pro skupinu mjr. Vaška podle jeho návodu získával členy, kteří po obdržení krycích čísel a složení slibů měli shromažďovat štvavé zprávy pro zahraniční rozhlas, získávat vhodné osoby pro obsazení úřadů a veřejných funkcí po očekávaném převratu. Ve skutečnosti tam orgán StB František Mareček prostřednictvím svedeného G. Smetany prováděl nábor osob, které jako nepřátelé socialismu nutno při rozpoutání třídního boje zlikvidovat.

Tento pracovník Bezpečnosti byl opravdu napojen toliko na G. Smetanu, protože by se sotva někdo našel, který by naletěl na jeho humanistické povídačky mjr. Vaška. Ten neměl kontrolní úkol ve skupině, ale záměrně rafinovaným způsobem podněcoval tzv. trestní činnosti.

Uvedu několik příkladů této provokatérské činnosti Fr. Marečka:

- Masaříkovi vyřizoval příkaz mjr. Vaška, aby hromotlukovi, který ho navštíví, ukázal dva nepohodlné členy JZD v Nových Syrovicích, a ten je při vhodné příležitosti zastřelí.
- Karlovi Suchanovi Smetana tlumočil rozkaz mjr. Vaška, aby Suchna vyloupil výkladní skříň u Hromádkova obchodu v Mor. Budějovicích, kde byly vystaveny zabavené konzervy „kulaka“ Dufka z Hostimi. To Suchna odmítl udělat, ale poslal majorovi a jeho radiotelegrafistům svých 10 konzerv. Za to dostal 14 let.
- P. Jan Podveský svědčí o tom, že někdy v březnu 1951 přišel k němu Ant. Plichta a oznámil mu, že je zapojen do jakéhosi ilegální skupiny, že žádná jména nesmí uvést, ale že je někým poslán, aby také jeho pro tu věc získal. Podveský odmítl. Také mu Plichta řekl, že má od něho vyžádat nějaká jména osob komunistů, kteří se zvláště exponují, aby byli pro výstrahu hlášeni zahraničním rozhlasem. I to Otec Podveský odmítl. Při další návštěvě mu Plichta vyřizoval vzkaz neznámého velitele, že jako důstojník pod vojenskou poslušností je povinen stát se členem jejich ilegální skupiny. Za několik dní přišel sám Smetana, který z fary utekl, když byl vyplašen telefonním rozhovorem pro něho v cizí řeči.

Z tohoto podrobného líčení případu Masaříkova je ještě zřejmé, kdo byl původcem poprav dvou nevinných lidí a dlouholetých útrap řady odsouzených a jejich rodin. Není proto nic divného, že tito se nyní domáhají toho, aby jejich křivdy byly napraveny.